

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **Mgr. MgA. Bc. R. N.**
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Sedlákem
sídlem Českobrodská 1174, 198 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 15. 1. 2021, č. j. 1782/21/5200-10422-713023,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh daňového řízení

1. Žalobce podal dne 29. 6. 2020 žádost o poskytnutí kompenzačního bonusu pro osoby samostatně výdělečně činné podle zákona č. 159/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti s krizovými opatřeními v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „zákon o kompenzační bonusu“), a to za

první bonusové období od 12. 3. 2020 do 30. 4. 2020 ve výši 25 000 Kč, a za druhé bonusové období od 1. 5. 2020 do 8. 6. 2020 ve výši 19 500 Kč.

2. Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) při posuzování žádosti zjistil, že žalobce vedle své samostatně výdělečné činnosti vykonával též činnost člena Rady Státního fondu kinematografie (dále jen „SFK“). Českou správou sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) byl žalobce na základě členství v Radě SFK od 5. 6. 2019 evidován jako pojištěnec nemocenského pojištění s druhem činnosti „Q členové kolektivních orgánů právnických osob“ (oznámení o nástupu do zaměstnání ze dne 11. 6. 2019). Součástí správního spisu jsou dále „Potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti, sražených zálohách na daň a daňovém zvýhodnění“ vystavené SFK jakožto plátcem daně dne 6. 5. 2019 (za období od ledna do dubna 2019) a dne 6. 2. 2020 (za období od června do prosince 2019).
3. V průběhu daňového řízení žalobce prostřednictvím emailové komunikace opakovaně uváděl, že členství v Radě SFK představuje veřejnou volenou funkci, nikoliv zaměstnání, a proto jej nelze považovat za osobu účastnící se nemocenského pojištění jako zaměstnanec ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu. Dále sdělil, že za činnost v Radě SFK měsíčně dostává 30 000 Kč hrubého, tj. 20 670 Kč čistého, a že za něj SFK odvádí pojistné na nemocenské pojištění.
4. Správce daně rozhodnutími ze dne 17. 7. 2020, č. j. 3736727/20/2120-60561-205032 (ve vztahu k prvnímu bonusovému období), a č. j. 3736747/20/2120-60561-205032 (ve vztahu k druhému bonusovému období; obě dále jen souhrnně „prvostupňová rozhodnutí“), řízení o žádosti zastavil podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) s tím, že žalobce není subjektem kompenzačního bonusu podle § 2 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu, neboť vykonával činnost, v jejíž důsledku byl účasten nemocenského pojištění jako zaměstnanec. V odůvodnění správce daně dále upozornil, že členové kolektivních orgánů právnické osoby jsou podle § 5 písm. a) bodu 18 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), považováni za zaměstnance.
5. Proti prvostupňovým rozhodnutím podal žalobce odvolání, v nichž argumentoval v zásadě obdobně jako později v žalobě.
6. Dne 15. 1. 2021 vydal žalovaný v záhlaví označené rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž odvolání žalobce zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se ztotožnil se závěrem správce daně, že žalobce ke dni 12. 3. 2020 nebyl subjektem kompenzačního bonusu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu, jelikož současně vykonával činnost v Radě SFK, na základě které byl účasten nemocenského pojištění jako zaměstnanec. Žalovaný nepřisvědčil názoru žalobce, podle níž by se pojem „zaměstnanec“ pro účely přiznání kompenzačního bonusu měl vykládat ve smyslu § 6 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), a nikoliv podle § 5 písm. a) zákona o nemocenském pojištění. Na podporu své argumentace žalovaný odkázal na definici zaměstnance v § 2b odst. 2 zákona o kompenzačním bonusu, která byla do tohoto předpisu včleněna s účinností od 3. 6. 2020 v rámci novelizace provedené zákonem č. 262/2020 Sb., s tím, že podle důvodové zprávy bylo takto třeba vykládat pojem zaměstnanec již před nabytím účinnosti dané novely. Podle žalovaného tak ani nemohlo dojít k porušení zákazu retroaktivity a zásahu do

žalobcova legitimního očekávání. K námitce žalobce, že správce daně nevypořádal veškeré návrhy učiněné prostřednictvím telefonické a emailové komunikace, žalovaný uvedl, že se jednalo o pouhou neformální komunikaci, která nebyla pro rozhodnutí ve věci stěžejní. Žalovaný s ohledem na čl. 3.2.5.7 Statutu SFK (*veřejně dostupný online na <https://fondkinematografie.cz/legislativa-a-koncepce/> – pozn. soudu*) uzavřel, že Radu SFK lze považovat za kolektivní orgán právnické osoby podle § 152 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“).

II. Obsah podání účastníků

7. Žalobce v žalobě zejména namítá, že měl nárok na kompenzační bonus za první i druhé bonusové období, jelikož členstvím v Radě SFK mu nevznikl pracovní poměr, na základě kterého by mohl být považován za zaměstnance ve smyslu zákoníku práce. Výklad § 2 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu provedený orgány finanční správy, které vycházely z definice zaměstnance podle zákona o nemocenském pojištění, pokládá žalobce za nezákonný a nepřezkoumatelný. Žalobce dále namítá, že
- (i.) prvostupňová rozhodnutí neodpovídají požadavkům podle § 102 odst. 2, 3 a 4 daňového řádu;
 - (ii.) žalovaný v rozporu s § 116 odst. 2 daňového řádu nevypořádal všechny odvolací důvody;
 - (iii.) orgány finanční správy se alibisticky s odkazem na pandemii koronaviru SARS-CoV-2 nezabývaly návrhy učiněnými prostřednictvím emailové komunikace, čímž porušily základní zásady daňového řízení;
 - (iv.) žalovaný v rozporu se zákazem retroaktivity vycházel z § 2b odst. 2 zákona o kompenzačním bonusu, který nabyl účinnosti až 3. 6. 2020, a dále z důvodové zprávy, která nemá závazný charakter;
 - (v.) Rada SFK není kolektivním orgánem právnické osoby podle občanského zákoníku, ale kolegiálním správním orgánem zřízeným na základě zvláštního zákona č. 496/2012 Sb., o audiovizuálních dílech a podpoře kinematografie a o změně některých zákonů (zákon o audiovizi), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o audiovizi“).

Na podporu své argumentace žalobce odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu o kompenzačním bonusu, internetové sdělení Ministerstva financí „*MF spouští přímou podporu pro zasazené OSVČ*“ ze dne 31. 3. 2020 (aktualizováno 14. 7. 2020 ve 13:15 hodin, dostupné online na <https://www.mfcr.cz/cs/aktualne/tiskove-zpravy/2020/mf-spousti-primou-podporu-pro-zasazene-o-38055/> – pozn. soudu), a rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Afs 49/2007 - 120, a ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 Afs 231/2016 - 50. Žalobce dále k žalobě přiložil emailovou komunikaci, která je součástí správního spisu, a vládní návrh zákona o kompenzačním bonusu včetně důvodové zprávy.

8. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí s tím, že žalobce byl účasten nemocenského pojištění jako zaměstnanec ve smyslu § 5 písm. a) bodu 18 zákona o nemocenském pojištění. Ve vyjádření k žalobě dále upozorňuje, že žalobce podal žádost o kompenzační bonus až dne 29. 6. 2020, tedy po novele provedené zákonem č. 262/2020 Sb., která v § 2b pro účely zákona o kompenzačním bonusu jednoznačně vymezila pojem zaměstnanec ve smyslu zákona o nemocenském pojištění. Ke stejnému závěru však bylo podle žalovaného možné dospět i výkladem § 2 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu před nabytím účinnosti dané novely.

III. Posouzení věci soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první ř. s.).

10. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 ř. s. bez nařízení jednání. Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Jádrem sporu je v posuzované věci otázka, zda byl žalobce jakožto člen Rady SFK subjektem kompenzačního bonusu podle § 2 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu.
12. Kompenzační bonus představuje daňový bonus spravovaný podle daňového řádu, jehož účelem je zejména „materiálně podpořit osoby, které se náhle a nečekaně ocitly v nelehké situaci“ a nahradit jim některé hospodářské následky související s opatřeními přijatými během epidemie koronaviru SARS CoV-2 (§ 1 a § 6 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu a důvodová zpráva k tomuto zákonu). Zákon o kompenzačním bonusu nabyl účinnosti dne 15. 4. 2020 a byl záhy opakovaně novelizován, a to k datu 8. 5. 2020 zákonem č. 234/2020 Sb., k datu 3. 6. 2020 zákonem č. 262/2020 Sb., k 1. 7. 2020 zákonem č. 299/2020 Sb., a konečně k datu 7. 8. 2020 zákonem č. 331/2020 Sb. Na další „vlny“ pandemie reagoval zákonodárce přijetím obdobných zákonů o kompenzačním bonusu (konkrétně zákonů č. 461/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti se zákazem nebo omezením podnikatelské činnosti v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2, č. 95/2021 Sb., o kompenzačním bonusu pro rok 2021, a č. 519/2021 Sb., o kompenzačním bonusu pro rok 2022).
13. Zákon o kompenzačním bonusu explicitně nestanoví okamžik, kdy daňovému subjektu vzniká nárok na kompenzační bonus (srov. např. § 72 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů). Obecně je proto třeba vycházet z toho, že nárok na kompenzační bonus vzniká splněním hmotněprávních podmínek týkajících se subjektu a předmětu kompenzačního bonusu za daný kalendářní den bonusového období (§ 2-5 zákona o kompenzačním bonusu). Bonusové období bylo nejprve (s účinností od 15. 4. 2020) stanoveno od 12. 3. 2020 do 30. 4. 2020. Následně (s účinností 8. 5. 2020) bylo stanoveno druhé bonusové období od 1. 5. 2020 do 8. 6. 2020 s tím, že poté mohla vláda do 31. 8. 2020 stanovit nařízením třetí bonusové období. Je tak patrné, že zákon o kompenzačním bonusu založil právní nárok na kompenzační bonus zčásti retroaktivně (zpětně), tedy za dobu před svou vlastní účinností. Jakkoliv je pravá retroaktivita v právním řádu zásadně nepřípustná, lze ji výjimečně akceptovat v případech, kdy zpětné působení právní normy nepředstavuje zásah do právní jistoty, legitimního očekávání a nabytých práv daňových subjektů (srov. nálezy Ústavního soudu a ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, část IV/a, ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, body 144-149, či ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14, body 35-42). Právě taková situace nastala v posuzované věci, kdy zákon o kompenzačním bonusu zpětně přiznává daňovým subjektům nárok na finanční náhradu za omezení jejich výdělečné činnosti v důsledku protiepidemických opatření, tedy jim neukládá žádnou povinnost či jiný nepříznivý právní následek. Skutečnost, že pro vznik nároku byly stanoveny určité negativní podmínky [např. § 2 odst. 1 *in fine* a § 3 odst. 3 písm. b) zákona o kompenzačním bonusu], v jejichž důsledku byly některé skupiny osob z působnosti zákona o kompenzačním bonusu vyloučeny, sama o sobě nezakládá protiústavnost takové právní úpravy.

14. Obecně jsou orgány finanční správy při rozhodování o právech a povinnostech zasahujících do hmotněprávní sféry daňového subjektu vázány právními předpisy účinnými v době jejich vzniku, zatímco procesní předpisy zásadně aplikují ve znění účinném ke dni svého rozhodování (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 - 105, bod 10, č. 1837/2009 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 Afs 59/2010 - 143, č. 2511/2012 Sb. NSS). Pakliže zákon o kompenzačním bonusu působí retroaktivně, je třeba za rozhodnou právní úpravu považovat tu, která za dané bonusové období daňovým subjektům založila nárok na kompenzační bonus. V daném případě se tak pro posouzení nároku

- za první bonusové období (12. 3. 2020 do 30. 4. 2020) užije zákon o kompenzačním bonusu ve znění účinném do 7. 5. 2020 (před novelou č. 234/2020 Sb.),
- za druhé bonusové období (od 1. 5. 2020 do 8. 6. 2020) se posoudí podle tohoto zákona ve znění účinném do 2. 6. 2020 [před novelou č. 262/2020 Sb., která mj. v § 2a a § 2aa zavedla novou skupinu subjektů a v § 2 odst. 1 písm. c) rozšířila stávající okruh subjektů].

Pro úplnost lze podotknout, že okamžik podání žádosti (tj. 29. 6. 2020), jímž došlo *ex lege* k vyměření kompenzačního bonusu (§ 8 odst. 2 zákona o kompenzačním bonusu), je v daném případě pro určení rozhodné právní úpravy bez významu.

15. Pro posouzení věci je klíčový výklad negativní podmínky pro přiznání kompenzačního bonusu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu, podle kterého (ve znění účinném do 7. 5. 2020) „[s]ubjektem kompenzačního bonusu je osoba samostatně výdělečně činná podle zákona upravujícího důchodové pojištění, **pokud nejde o osobu vykonávající činnost, v jejímž důsledku je tato osoba účastna nemocenského pojištění jako zaměstnanec**“ (zvýraznění doplněno zde i dále v textu soudem). Po následné novele č. 234/2020 (tedy ve znění účinném do 2. 6. 2020) tato klíčová část zůstala nezměna, toliko se rozšířila o dovětek „*přičemž se jedná o výkon zaměstnání v jiných činnostech než v činnosti pedagogické.*“ Dalšími novelami (č. 262/2020 Sb., č. 299/2020 Sb. a č. 331/2020 Sb.) byla definice subjektu postupně rozšiřována o výčet skupin osob, na které se tato negativní podmínka pro přiznání kompenzačního bonusu nevztahuje.

16. Ve věci není sporné, že žalobce ke dni 12. 3. 2020 [§ 2 odst. 2 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu] vykonával činnost člena Rady SFK, a z tohoto důvodu byl účasten nemocenského pojištění. Podle orgánů finanční správy tak bylo třeba žalobce považovat za zaměstnance ve smyslu § 5 písm. a) bodu 18 zákona o nemocenském pojištění. Naproti tomu žalobce namítá, že předmětná negativní podmínka se vztahuje pouze na zaměstnance ve smyslu § 6 zákoníku práce, podle kterého je zaměstnancem „*fyzická osoba, která se zavázala k výkonu závislé práce v základním pracovněprávním vztahu.*“ Podle žalobce navíc nelze výkon člena Rady SFK pokládat ze členství v kolektivním orgánu právnické osoby.

17. Soud pojem „zaměstnanec“ v § 2 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu vyložil jednak jazykově, ale též z hlediska smyslu a účelu. V tomto směru je podstatné, že pojem „zaměstnanec“ dle zmiňovaného ustanovení nelze vnímat izolovaně, nýbrž je nutné jej vykládat v kontextu spojení „*osoba účastna nemocenského pojištění jako zaměstnanec*“, ze kterého je zřejmá souvislost s účastí fyzické osoby na nemocenském pojištění ve smyslu § 2 písm. a) a § 5 písm. a) zákona o nemocenském pojištění. Dané ustanovení naopak nijak neakcentuje výkon závislé práce v základním pracovněprávním vztahu, který je definičním znakem zaměstnance podle § 6 zákoníku práce. Nutno rovněž zohlednit, že „účast na

nemocenském pojištění jako zaměstnanec“ představuje výjimku ze základního okruhu subjektů kompenzačního bonusu, jimiž jsou „osoby samostatně výdělečně činné podle zákona upravujícího důchodové pojištění“, tj. osoby podle § 9 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Shodně jsou osoby samostatně výdělečně činné vymezeny i v § 3 písm. h) zákona o nemocenském pojištění, které se mohou dobrovolně účastnit nemocenského pojištění [srov. § 2 písm. b) a § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění]. Naproti tomu je nemocenského pojištění povinně účastna „hlavní“ skupina pojištěnců označená v § 5 písm. a) zákona o nemocenském pojištění legislativní zkratkou „zaměstnanec“, do které je mj. po body 1 a 5 za splnění dalších zákonných podmínek zahrnuta rovněž podskupina zaměstnanců v základním pracovněprávním vztahu (srov. § 3 a § 6 zákoníku práce). Pakliže zákonodárce zamýšlel z okruhu subjektů kompenzačního bonusu (osob samostatně výdělečně činných podle § 9 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění) vyloučit skupinu zaměstnanců účastných nemocného pojištění, nelze v souladu s principem jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti právního řádu (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1 As 9/2003 - 90, č. 360/2004 Sb. NSS, a ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, č. 791/2006 Sb. NSS), dospět k jinému závěru, než že se jedná o zaměstnance podle § 5 písm. a) zákona o nemocenském pojištění.

18. Tento výklad podporuje i legální definice pojmu „zaměstnanec“ v § 2b odst. 2 zákona o kompenzačním bonusu včleněná do daného zákona s účinností od 3. 6. 2020 novelou č. 262/2020 Sb., podle které se jím „*pro účely tohoto zákona rozumí zaměstnanec podle zákona upravujícího nemocenské pojištění.*“ Důvodová zpráva (sněmovní tisk č. 850/0) uvádí, že účelem této definice je vyjasnit „*obsah pojmu zaměstnanec pro účely předmětného zákona, a to tak, že se jedná o zaměstnance ve smyslu § 5 zákona o nemocenském pojištění. Toto chápání zaměstnance bylo dosud v rámci zákona dovoditelné z kontextu použití tohoto pojmu v § 2 odst. 1, kde je přímo odkazováno na osobu, která je jako zaměstnanec účastna nemocenského pojištění podle tohoto zákona. Vzhledem k tomu tedy nově doplňované společné ustanovení § 2b odst. 2 nepřináší žádný věcný posun. Avšak s ohledem na to, že pojem „zaměstnanec“ se v rámci nyní prováděných změn nově objevuje na více místech zákona, a to bez uvedené přímé výkladové vazby na zákon o nemocenském pojištění, lze považovat za žádoucí doplnění výslovné legální definice, která garantuje zachování stávajícího výkladu uvedeného pojmu.*“
19. Argumentoval-li žalobce závěrem NSS obsaženým v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Afs 49/2007 - 120, že „*pokud zákonodárce je v určitém ohledu legislativně činný, nutno mít za to, že provádí změnu právní úpravy oproti předchozímu stavu, leda by bylo zjevné, že předchozí úpravu zachovává a pouze formulačně vyjasňuje bez změny jejího obsahu a významu,*“ soud konstatuje, že zakotvení legální definice zaměstnance v § 2b odst. 2 zákona o kompenzačním bonusu představuje právě takové formulační vyjasnění stávající právní úpravy bez jakéhokoliv vlivu na její obsah a význam. Neobstojí proto tvrzení žalobce, že orgány finanční správy postupovaly při výkladu pojmu „zaměstnanec“ podle § 2 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu v rozporu se zákazem retroaktivity. Nepřípadný je rovněž odkaz žalobce na rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 Afs 231/2016 - 50, který se týkal situace, kdy z textu interpretovaného ustanovení nebylo možné dovodit výklad uvedený v důvodové zprávě k jeho novele. Jak totiž správně upozornil žalovaný ve vyjádření k žalobě, ke stejnému výkladu § 2 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu bylo možné dospět i před nabytím účinnosti novely č. 262/2020 Sb., která zakotvila legální definici zaměstnance pro účely daného zákona.

20. Soud pro úplnost podotýká, že vládou původně navržené znění § 2 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu bylo bez bližšího odůvodnění změněno v důsledku poslaneckého návrhu (viz pozměňovací návrhy ke sněmovnímu tisku č. 808). Vzhledem k tomu je nutně nedůvodná žalobcová argumentace důvodovou zprávou k návrhu zákona o kompenzačním bonusu, která se k výkladu spojení „*osoba účastna nemocenského pojištění jako zaměstnanec*“ nijak nevyjadřuje.
21. Pokud jde o argumentaci žalobce internetovým sdělením Ministerstva financí ze dne 31. 3. 2020, soud upozorňuje, že uvedený článek je ryze informativní a právně nezávazné povahy. Nutno navíc podotknout, že žalobce z něj cituje poněkud zavádějícím způsobem, jelikož zcela opomíjí část, podle které je pro přiznání kompenzačního bonusu nutné, aby osoba samostatně výdělečně činná „[v]edle výkonu samostatné výdělečné činnosti (hlavní či vedlejší) [nevykonávala] zaměstnání zakládající účast na nemocenském pojištění.“ Soud pro úplnost podotýká, že obsah předmětného internetového sdělení je součástí správního spisu (žalobce jím argumentoval již v odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím), proto soud neprováděl samostatně důkaz tímto sdělením, jak bylo navrhováno v žalobě.
22. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, že členství v Radě SFK nelze pokládat ze členství v kolektivním orgánu právnické osoby ve smyslu § 5 písm. a) bodu 18 zákona o nemocenském pojištění, podle kterého „[p]ojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastní zaměstnanci, jimiž se pro účely tohoto zákona rozumí členové kolektivních orgánů právnické osoby, kteří nejsou uvedeni v bodech 1 až 10, 20 a 21.“
23. Předně se nelze nepozastavit nad logickým rozparem v argumentaci žalobce, jenž na jednu stranu připouští, že byl na základě členství v Radě SFK účasten nemocenského pojištění, avšak zároveň popírá, že by byl členem kolektivního orgánu právnické osoby. Jak přitom vyplývá ze sdělení ČSSZ, žalobce byl účasten na nemocenském pojištění právě z titulu členství v kolektivním orgánu právnické osoby podle § 5 písm. a) bodu 18 zákona o nemocenském pojištění
24. SFK je státním fondem, jehož základními orgány jsou ředitel, Rada a Výbor (§ 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 zákona o audiovizi). Podle § 28 odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů jsou státní fondy právnickými osobami zřízenými pro finanční zabezpečení zvláště stanovených úkolů a hospodaření s prostředky pro ně určenými (srov. čl. 1.1 Statutu SFK). V případě SFK jsou tyto úkoly vymezeny v § 10 odst. 1 zákona o audiovizi. Devítičlenná Rada SFK je usnášeníschopná, pokud se jejího jednání zúčastní alespoň pět členů, a není-li stanoveno jinak, rozhoduje většinou hlasů (§ 13 odst. 2 a § 14 odst. 1 zákona o audiovizi). Rada je „*nezávislým kolektivním [sic!] orgánem, jehož členové jsou voleni Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky*“ (důvodová zpráva k zákonu o audiovizi – sněmovní tisk č. 620/0). Úkolem Rady je zejména stanovit koncepci a strategii podpory kinematografie a vykonávat další činnosti stanovené zákonem o audiovizi a Statutem SFK (§ 11 odst. 1 zákona o audiovizi).
25. Z výše vedeného vyplývá, že SFK je právnickou osobou zřízenou zákonem, na jejímž fungování se mj. podílí Rada jakožto kolektivní (kolegiální) orgán. Žalobci tak lze dát za pravdu pouze potud, že Radu SFK skutečně nelze považovat za kolektivní orgán právnické osoby podle § 152 odst. 1 občanského zákoníku, jak se mylně domnívá žalovaný. Tato skutečnost ovšem nic nemění na tom, že Rada SFK představuje kolektivní orgán právnické osoby ve smyslu § 5 písm. a) bodu 18 zákona o nemocenském pojištění, který nečiní

rozdílu mezi právníckými osobami soukromého a veřejného práva. Orgány finanční správy tak přes dílčí argumentační nepřesnost dospěly ke správnému závěru, že žalobce byl na základě členství v Radě SFK účasten jako *zaměstnanec* [§ 5 písm. a) zákona o nemocenském pojištění] nemocenského pojištění, což jej vyloučilo z okruhu subjektů kompenzačního bonusu podle § 2 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu.

26. Soud pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz statutem SFK, neboť otázka povahy Rady (zákonem vymezeného orgánu SFK) není otázkou skutkovou, nýbrž otázkou právní, jejímž výkladem se soud zabýval v předchozích odstavcích 22 až 25 výše.
27. Pokud jde o hojně namítanou nepřezkoumatelnost, soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu orgány finanční správy vycházely, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Z napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že na odvolací námitky bylo v souladu s § 116 odst. 2 daňového řádu dostatečným způsobem reagováno, byť způsobem pro žalobce nepřiznivým (viz str. 4-7 napadeného rozhodnutí). Nelze navíc přehlédnout, že žalobce s obsahem napadeného rozhodnutí věcně polemizuje a klade vůči němu vlastní oponenturu, což by u nepřezkoumatelného rozhodnutí těžko připadalo v úvahu. Soud proto shledal napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným.
28. Jakkoliv jsou prvostupňová rozhodnutí poměrně stručná, ve spojení s napadeným rozhodnutím (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, a rozsudky NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, a ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98) zcela odpovídají požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí podle § 102 daňového řádu. Lichá je rovněž námitka, že se orgány finanční správy nezabývaly jeho návrhy učiněnými prostřednictvím emailové komunikace. Předmětem emailové komunikace totiž nebyly žádné konkrétní návrhy na doplnění dokazování, ale pouze obecná polemika žalobce s právním názorem správce daně, kterou žalobce následně rozvedl ve svých odvoláních proti prvostupňovým rozhodnutím. S touto odvolací argumentací se pak žalovaný pečlivě vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
30. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu